

G. Einar Du Rietz

– lavforskare, växtsociolog, naturskyddsman

En av de mer inflytelserika svenska ekologerna på 1900-talet var G. Einar Du Rietz. Här berättar Du Rietz efterträdare på professorstolen i Uppsala, Hugo Sjörs, livfullt om sin store föregångare.

TEXT: HUGO SJÖRS

GEinar Du Rietz (G för Gustaf) föddes i Bromma 1895 och dog i Uppsala 1967. Han hörde till dem som redan i sin tidiga ungdom formar sig själva till forskare. Den sjutton-åring som skrevs in vid Uppsala universitet hade mångsidiga friluftsbotaniska intressen, främst för lavar och stränder, böjelser som följde honom hela livet. Särskilt botaniserade han i Östersjöns ytter-skärgård och på ön Jungfrun i Kalmarsund. Vid tjugooårsåldern fick hans fältbotaniska passion en forskningsdimension i samband med att han blev Rutger Sernanders lärjunge på det då alldeles nybyggda "Växtbio" (Växtbiologiska institutionen, nu Växtekologiska avdelningen av Evolutionsbiologiskt centrum i Uppsala). Kustlavarnas och de marina algernas lagbundna zoner under inflytande av bland annat vattenståndet och dess växlingar ledde till insikt i deras samhällsbildningar, alltså till vad som redan kallades växtsociologi. Vegetationsanalysen skärptes och dess resultat tabellerades. Man strävade efter analytisk klarhet och systematisk klassifikation.

Redan ett par år senare skrev Einar – ensam eller med medförfattare – betydande tematiska skrifter. Det berättas att han överlämnade en sådan skrift till botanikprofessorn Juel, som helt torrt tackade med "Jaså, kandidaten har redan börjat uppträda som lärofader".

G. Einar Du Rietz var en inspirerande lärare. Här ses han demonstrera gränsen mellan kärr och mosse på Blängsmossen på Billingen 1947: "Här går den kanske mest markanta gränsen som finns i ett svenskt växtsamhälle". Foto: G. A. Westfeldt.

Som ett monument över tidens forskarglädje framstår Einars doktorsavhandling, där 26-åringen inte bara lade fram sin egen uppfattning utan även vågade sig på det svåra värvet att följa sin vetenskaps uppkomsthistoria och kritiskt utvärdera sina föregångares och samtida kollegers målsättningar och metoder.

Avhandlingen översattes till tyska, det då gängse vetenskapliga språket i Norden, och trycktes i Wien (av valutaekonomiska skäl). En enligt uppgift dramatisk disputation ägde rum i Uppsala våren 1921. Avhandlingens nog så anspråksfulla titel var "Zur methodologischen Grundlage der modernen Pflanzensoziologie". Få läser väl i dag 80 år gamla avhandlingar, även om de angavs som "moderna". Titeln är för övrigt typisk för G. Einar Du Rietz: metodologi, inte metodik; Grundlage, ett ord som senare upprepades i flera skrifttitlar jämte fundamental, Hauptzüge, huvudenheter, huvudgränser och andra kategoriseringar. Det skadar inte att redogöra för innehållet: som nämnts en imponerande historik, kapitel om livsformer, skiktning, associationer grundade på skiktens dominanter efter deras livsform, så kallad konstans, gränslinjer i fält och så vidare. Denna växtsociologi var logisk och för sin tid imponerande men ganska schematisk. Den fick kritik särskilt beträffande de så kallade Konstanzgesetze.

Uttrycket "Uppsalaskolan" hade myntats tidigare, eftersom det nämns i avhandlingens förord. Typiska drag hos denna "skola" var uppfattningen av växtsamhällena som konkreta enheter i naturen, alltså inte ur analysammansättningar härledda abstraktioner, vidare ett rent empiriskt, induktivt arbetssätt, betoning av livsform, skiktning och dominans samt av kryptogamernas roll, däremot ännu inte indikatorarter och samhällstrohet (de kom senare). Vegetationen skulle analyseras, karakteriseras och klassificeras utan hänsyn till ståndortsfaktorerna, som borde beaktas först i efterhand. Metoden var alltså primärt analytisk.

Under åren närmast efter disputationen ägnade sig Einar dels åt lavstudier, dels åt teori-debatt, ofta polemisk. Några år var han "konser-

vator" på Botaniska museet (nu Fytoteket) i Uppsala.

Einar gifte sig 1924 med Rutger Sernanders dotter Greta, också hon lavkunnig. De fick, förutom en son som dog i späid ålder, barnen Kerstin, Rolf och Ingrid.

En stor internationell exkursion genom Sverige och Norge förbereddes nu. Man hade just bildat ett växtsociologiskt sällskap, som i rask följd gav ut ett antal guideböcker, bland dem Einars betydelsefulla "Die regionale Gliederung der skandinavischen Vegetation" (1925). Exkursionen blev en stor framgång, men det växtsociologiska sällskapet avsomnade efteråt, för att några år senare återuppstå, nu som Svenska växtgeografiska sällskapet, som ännu utger Acta Phytogeographica Suecica, i dag omfattande 85 volymer.

Under mellantiden (1926–27) hade Einar genomfört en forskningsresa till Nya Zeeland, inklusive dess subantarktiska öar, med besök i en stor del av Australien samt Java, på utresan också USA. Resan gällde främst de nyzeeländska lavarna men kom tack vare god hjälp av den legendariske växtgeografen Leonard Cockaine att omfatta mycket annat i dessa öars fantastiska vegetation. Einar återvände hem med rika samlingar, som han dock aldrig fick tid att bearbeta ordentligt.

I stället gällde det att "speciminera" för den snart lediga professuren i växtbiologi, som Sernander skulle lämna 1931. Einar skrev på mycket kort tid tre betydande arbeten, om taxonomiska enheter, om sociationsanalys (Uppsalaskolans trånga associationer döptes om till sociationer, för att skilja dem från de mer omfattande och på annat sätt avgränsade associationer som tillämpades i Mellaneuropa), slutligen en ofullbordad symfoni om livsformer. Alla dessa arbeten utmärks av logisk skärpa men också formalism. Efter mycken bitter polemik fick Einar, tre år försenat, år 1934 äntligen professuren.

Även om Einars internationella kontakter vid denna tid inte var särskilt många hade de en modifierande inverkan på hans något rigida doktrin. Utom ungdomsvännen Rolf Nordhagen i

Norge och den förutnämnde Cockaine gällde det Theodor Lippmaa i Estland och den originelle österrikaren Helmut Gams, medan försöken att sammanjämka nordisk och mellaneuropeisk växtsociologi ännu blev halvmesyreser; först senare anpassade sig Uppsalaskolan mer eller mindre.

Einars professorsundervisning låg på hög nivå utan att vara svårbegriplig och blev snabbt populär bland botanikstudenterna, i viss kontrast till den föråldrade, stelbenta dåtida undervisningen i systematik. Einar övertog forskarstudierande från Sernander och fick snart egna nya, och Växtbiologiska seminariet blomstrade. Nu förekom på nytt exkursioner i olika miljöer, där inte minst Einars utomordentligt mångsidiga kryptogamkännedom kom till användning. I "Vilda växter i Norden. Mossor, lavar, svampar, alger" svarade Einar för allt utom svamparna (dessa svarade John Axel Nannfeldt för).

I fält studerade Einar inte bara kusthällar och andra stränder utan också fjällvegetation, myrar och andra marker som uppfattades som naturliga. I huvudsak var detta ganska stabila vegetationstyper. Utan att förneka dynamiken hade han mindre intresse för förändring och kulturpåverkan i naturen.

Inte minst ägnade sig Einar åt myrar. Hans elev Margareta Witting, som blev hans andra hustru, studerade myrvattens kemi. Einar själv samlade in mikroalger, utkramade för hand ur vitmossan och hemförda i stora provrör, varvid man utropade "rör på dej".

I Australien hade Einar lärt sig att koka te i fält i en så kallad billy. Den medfördes till exempel på den skånsk-svenska exkursion som 1945 härjade i norra Lappland. Vi citerar exkursionsvisan, av lundensaren Tore Donnér:

*Det var längesen vi börja
uppå Jaltonape myr
koka te som smaka smörja
över liten dvärgbjörksfy
Einar livligt diskuterat
rututläggningsteorin
medan andra sig zonerat
på rygg bland mygg i periferin*

Det var då en annan berömd botanist anförtrödde sin hustru att bära växtpressen. Men hon råkade falla i en förbiflytande jökk, varvid mannen utropade "Rädda pressen!".

Einars tekokarfolk på Växtbio kallades teister, de som drack kaffe följaktligen ateister. Teet intogs med citron, men en dag blev det stopp i avloppet. Det var nämligen fullt av välutvecklade citrongroddplantor!

Einars myrstudier sammanfattades 1949 i "Huvudenheter och huvudgränser i svensk myrvegetation". De tidigare myntade termerna fatigkär och rikkär blev tack vare arbetets engelska sammanfattning kända som "poor fen" och "rich fen", vilka inte utan ett visst motstånd införlivades i den internationella terminologin.

De internationella kontakterna återupptogs i stor skala under den första stora internationella botanistkongressen efter andra världskriget, i Stockholm 1950. Einar svarade då för den växtgeografiska sektionen samt för dess exkursioner och de många guideböcker för dessa som gavs ut. Personligen ledde han en serie myrexkursioner från Västergötland till Uppland, en skärgårdsexkursion och en mycket talrikt besökt fjällexkursion i Abiskotrakten. Den sistnämnda med megafon, så att ingen visdom blev borta med vinden. Detta var den fjärde toppen på Einars arbetskurva, efter gradualavhandlingen, 1925 års exkursion och specimineringen.

Efter denna stora kraftanstängning inträdde en återhämningsperiod, då erfarenheterna skulle bearbetas och de många nyvunna kontakterna underhållas. Einar engagerade sig än en gång helhjärtat i vissa tillsättningsfrågor, som kom att uppta en stor del av hans tid och kraft.

Han ägnade sig också åt släktet *Euphrasia*, både exotiska arter och våra egna mer anspråkslösa.

Att i efterhand bedöma Einars internationella roll är svårt. Under 20-talet var den betydande, särskilt genom 1925 års stora exkursion. Senare kom den mer i skymundan i förhållande till förgrundsgestalter som J. Braun-Blanquet, R. Tüxen och H. Ellenberg. Einars med tiden mindre rigida syn på växtsamhällena blev mindre uppmärks-

sammad, varigenom "Uppsalaskolan" kom att te sig alltför formalistisk. Den hårda kritiken på 20-talet gjorde Einar avogt inställd till andra grenar av ekologin än hans egen deskriptiva och klassifikatoriska. Han tänkte induktivt och analytiskt. Trots hans intresse också för de minsta växterna behandlade han gärna de stora enheterna i vegetationen. Han liknade ibland denna vid en tårta som skulle skäras upp snarare än läggas ihop av små tårtbitar.

För ekofysiologi och produktionsekologi och för statistik (utöver provyretabeller) hyste Einar föga intresse. Han bedrev själv inga experiment men talade ibland om naturens egna experiment. Han testade inte hypoteser och att bygga simuleringar förekom knappast i den tidens ekologi, mycket olik den nutida.

Einars fortsatta arbete gällde, förutom omsorg om talrika elever, till stor del naturskyddet. Han tillmätte lika högt skyddsvärde åt små kryptogamer som åt ståtliga blomväxter, men främst åt växtlivets biotoper, något som motståndarsidan hade svårt att förstå. Som medlem av Vetenskapsakademiens naturskyddskommitté organiserade han undersökningar av stränderna av de sjöar och älvsträckor som hotades av den pågående utbyggnaden av vattenenergin i Norrland. I de flesta fall blev sedan dessa fördärvade som naturmiljöer. Han deltog själv i fältarbetet, framför allt när det gällde strandlavarna, och knackade med van hand loss kilovis av den sten som dessa lavar växte på. Bestämningarna blev dock tyvärr mestadels bara preliminära. Einar åtog sig nämligen ofta mycket som han inte hann fullfölja.

På senare år skrev Einar mest på svenska. Han hittade dock på ett av tyska språkets längsta ord "Mineralbodenwasserzeigergrenze". Han hade kvar ett livligt intresse för akademiska personfrågor. Men främst upptogs hans senare akademiska gärning av kamp för att få till stånd en tillbyggnad till Växtbios alltför trånga hus. Det lyckades till sist, även om han hunnit bli emeritus, i början av 60-talet.

Trots allt fältarbete var Einar egentligen mer teoretiker än praktiker inom vegetationsforsk-

ningen. I motsats till ungdomskollegerna Hugo Osvald och Rolf Nordhagen skrev han aldrig någon större vegetationsmonografi, men däremot många utmärkta sammanfattande arbeten, en del i populär form. Hans framställning var alltid fak-tamässigt saklig, ofta fångslande om än något "akademisk". Han tog massor av de på den tiden ny populära färgbilder varmed han till övermått illustrerade sina föreläsningar. Erik Gummesson som skötte projektorn påstod att Einar sagt att "det går en kärring runt mossen".

Stor betydelse fick Einar som lärare. Hans åskådliga och logiska kateder- och fältundervisning avkastade ett välkänt kompendium kallat "Växtgeografiens grunder" vilket dock aldrig blev fullständigt och inte publicerat annat än i kompendieform. Huvudmålet, inte helt uppnått, var egentligen inget mindre än en klassifikation av våra växtsamhällen, till lands, på stränderna och i vattnet.

Som akademisk lärare var Einar framför allt inspiratör, rent av en förledande sådan. Hans elever åtog sig villigt stora och svåra uppgifter, som ofta blev mycket tidskrävande att fullfölja. Noggrann dokumentation och full redovisning av primärmaterial ansåg han viktiga. De av lärjungarna undersökta växtgrupperna och växtmiljöerna var mycket skiftande, men nästan allt var fältforskning. Einar hade stora krav på formell korrekthet men ingrep sällan i själva avhandlingstexten. Graden av självständighet var högre än i våra dagar; trots livliga diskussioner, ofta på sen kvällstid, var det knappast fråga om regelrätt handledning. Doktoranderna stödde i stor omfattning varandra. De formades, eller formade sig själva, till oberoende forskarpersonligheter.

Einars lärjungekrets blev för stor att här nämnas vid namn. Han var visserligen krävande men inom kretsen tolerant, även då eleverna i flera fall ganska mycket avvek från hans egen ståndpunkt. Märkligast är dock den ämnesmässiga vidden hos de många stora avhandlingar som skrevs på gamla "Växtbio".

När Einar som emeritus skulle fylla 70 år samlade sig många av hans lärjungar till att gemensamt skriva en nästan heltäckande bok om

”The Plant Cover of Sweden” (Acta Phytogeographica Suecica 50, 1965), tillägnad honom i egenskap av den svenska vegetationens främste utforskare. Men Einars emeritustid blev inte lång. Två år senare segnade han ner på väg till sitt arbete på Växtbio och avled omedelbart. Han dog utomhus, i det fria, där han tillbringat en så stor del av sitt liv.

Ett urval av G. Einar Du Rietz skrifter

Från 1912 till och med 1966 publicerade Einar omkring 250 vetenskapliga skrifter, både större och mycket talrika mindre. Nästan fullständiga bibliografier finns dels i inbjudningsskriften till professorsinstallationen 1934, dels i Universitetets matrikel 1936 (tryckt 1937). De vetenskapliga artiklarna kommer att förtecknas och listan finnas tillgänglig på Växtekologiska avdelningen och Fyoteket samt Biologibiblioteket, Uppsala Universitet.

Här har ett urval gjorts, med uteslutande av bland annat akademiska utlåtanden, personalia, rapporter från undersökningar av regleringshotade vattendrag och andra korta bidrag (ett stort antal om lavar).

Förkortningar: SBT = Svensk Botanisk Tidskrift; BN = Botaniska Notiser; SV = Svenska Växtsociologiska Sällskapets Handlingar.

- 1915–26. Lichenologiska fragment I–VIII. – SBT 9–20.
1917. Några synpunkter på den synekologiska vegetationsbeskrivningens terminologi och metodik. – SBT 11: 51–71.
- 1918 (jämte Th. C. E. Fries och T. Å. Tengwall). Vorschlag zur Nomenklatur der soziologischen Pflanzengeographie. – SBT 12: 146–166.
- 1920 (jämte Th. C. E. Fries, H. Osvald och T. Å. Tengwall). Gesetze der Konstitution natürlicher Pflanzengesellschaften. – Vetensk. och prakt. unders. i Lappland anordn. av Luossavaara-Kiurunavara AB, flora o. fauna 747 s.
1921. Naturfilosofisk eller empirisk växtsociologi. – SBT 15: 109–125.
1921. Vegetationen och det öländska landskapet. – Sv. Turistför. Årsskr. 1921: 73–91.
1921. Zur methodologischen Grundlage der modernen Pflanzensoziologie. – Akad. avh. Uppsala Univ. Wien. 272 s.
1922. Über das Wachsen der Anzahl der konstanten Arten und der totalen Artenanzahl mit steigendem Areal in natürlichen Pflanzengesellschaften. – BN 1922: 17–36.
- 1922–26. Flechtensystematische Studien I–VII. – BN 1922–1926.
1923. Der Kern der Art- und Assoziationsprobleme. – BN 1923: 235–256.
1924. Die Soredien und Isidien der Flechten. – SBT 18: 371–396.
1924. Studien über die Vegetation der Alpen, mit derjenigen Skandinaviens verglichen. – Veröff. Geobot. Inst. Rübél I: 31–138.
1924. Zur Klärung einiger historisch-plantzensoziologischen Streitfragen. – BN 1924: 425–439.
- 1924 (jämte H. Gams). Zur Bewertung der Bestandstreue beim Studium der Pflanzengesellschaften. – Vierteljahrsschrift d. Naturforsch. Gesellsch. Zürich 69: 269–280.
1925. Gotländische Vegetationsstudien. – SV 2: 1–65.
- 1925 (jämte J. A. Nannfeldt). Ryggmossen und Stigsbo Rödmosse, die letzten lebenden Hochmoore der Gegend von Upsala. – SV 3: 1–22.
1925. Zur Kenntnis der flechtenreichen Zwergstrauchheiden im kontinentalen Südnorwegen. – SV 4: 1–80.
1925. Die regionale Gliederung der skandinavischen Vegetation. – SV 8: 1–60.
1925. Die Hauptzüge der Vegetation der Insel Jungfrun. – SBT 19: 323–346.
1925. Die Hauptzüge der Vegetation des äusseren Schärenhofs von Stockholm. – SBT 19: 347–369.
1926. Vorarbeiten zu einer ”Synopsis lichenum”. I. Die Gattungen *Alectoria*, *Oropogon* und *Cornicularia*. – Ark. f. Bot. 20A(11): 1–43.
1928. Kritik an pflanzensoziologischen Kritikern. – BN 1928: 1–30.
1929. The lichens of the Swedish Kamtschatka Expedition. – Ark. f. Bot. 22 (13): 1–25.
1930. Vegetationsforschung auf soziationsanalytischer Grundlage. – Abderhalden, Handb. d. biol. Arbeitsmethoden 11 (5): 293–480
1930. The fundamental units of biological taxonomy. – SBT 24: 333–428.
1930. Classification and nomenclature of vegetation. – SBT 24: 489–503.
1930. Algbälten och vattenståndsväxlingar vid svenska Östersjökusten. – BN 1930: 101–113.
1930. Studies in the taxonomy and ecology of *Ceramium diaphanum* in the Baltic. – BN 130: 434–458.
1931. The long-tubed New Zealand species of *Euphrasia* (*Siphonidium* Armstr.) – SBT 25: 108–125.
1931. Life-forms of terrestrial flowering plants I. – Acta Phytogeogr. Succ. 3 (1): 1–95.

1932. Zur Vegetationsökologie der ostschwedischen Küstenfelsen. – Beiheft z. Bot. Centralblatt 49. Ergänz.-bd: 61–112.
1935. Klimat och jordmån. – Hantverkets bok 3 (1). Trädgårdskonst 1: 1–16.
1936. Classification and nomenclature of vegetation units 1930–1935. – SBT 30: 580–589.
- 1939 (jämte A.-G. Hannerz, G. Lohammar, R. Santesson och M. Waern). Zur Kenntnis der Vegetation des Sees Tåkern. – Acta Phytogeogr. Suec. 12. 65 s.
1940. Das limnologisch-thalassio-logische Vegetationsstufensystem. – Verh. Internat. Vereinig. f. Theoret. u. Angew. Limnologie 9: 102–110.
1940. Problems of bipolar plant distribution. – Acta Phytogeogr. Suec. 13: 215–282.
1942. De svenska fjällens växtvärld. – Ymer 62: 169–190.
1942. Rishedsförband i Torneträskområdets lågfjällbälte. – SBT 36: 124–146.
1942. Linne som fjällväxtgeograf. – Sv. Linnesällskapets Årsskr. 25: 33–58.
1945. Om fattigbark- och rikbarksamhällen. – SBT 39: 147–150.
1945. Om terminologien för förna och organogen jord samt om cirkumneutral hedtorv och ängstörv ("Alpenhumus") i de svenska fjällen. – Geol. Fören. i Sthlm Förh. 67 (1): 105–113.
1945. Mossor, lavar, alger. – I: Nannfeldt, J. A. & Du Rietz, G. E. Vilda växter i Norden: Mossor, lavar, svampar, alger. 433 s.
1947. Wellengrenzen als ökologische Äquivalente der Wasserstandslinien. – Zool. Bidrag från Uppsala 25: 534–550.
1948. Uppländska myrar. – Natur i Uppland: 67–78.
1948. Den uppländska skärgårdens växtvärld. – Natur i Uppland: 244–251.
1948. Taxonomical notes on some Tasmanian species of *Euphrasia* I. *Euphrasia striata* R.Br. and *E. Gibbsiae* Du Rietz n. sp. – SBT 42: 99–115.
1948. Do. II. *Euphrasia collina* R.Br. and *E. Gunnii* Du Rietz nov. nom. – SBT 42: 348–363.
1949. Myrar i Östergötland. – Natur i Östergötland: 186–191.
1949. Huvudenheter och huvudgränser i svensk myrvegetation. – SBT 43: 274–309 + 6 pl.
1950. Phytogeographical mire excursion to the Billingen-Falbygden district in Västergötland (southwestern Sweden). – 7th Internat. Bot. Congr. Sthlm 1950, excurs. guide AII bl. 54 s.
1950. Phytogeographical mire excursion to north-eastern Småland and Östergötland. – D:o AII b2. 22 s.
1950. Phytogeographical mire excursion to the mire Ryggmossen near Uppsala. – D:o AII b3. 24 s.
1950. Phytogeographical excursion to the maritime birch forest zone and the maritime forest limit in the outermost archipelago of Stockholm. – D:o Bl. 12 s.
1950. Phytogeographical excursion to the surroundings of Lake Torneträsk in Torne lappmark (northern Sweden). – D:o CIII c. 19 s.
1950. Småländska myrar. – Natur i Småland: 62–72.
- 1950 (jämte K. Curry-Lindahl). Jungfrun. – Natur i Småland: 374–385.
1951. Myrar i Hälsingland och Härjedalen. – Natur i Hälsingland och Härjedalen: 86–95.
1951. Myrar i Västergötland. – Natur i Västergötland: 86–97.
1952. Vegetations- och odlingsregioner som uttryck för klimat och jordmån. – Trädgårdskonst, del 1: 1–17.
1953. Växtvärlden i Älvsborgs län. – I: Sveriges bebyggelse, landsbygden. Uddevalla. 17 s.
1954. Sydväxtberg. – SBT 48: 174–187.
1954. Die Mineralbodenwasserzeigergrenze als Grundlage einer natürlichen Zweigliederung der nord- und mitteleuropäischen Moore. – Vegetatio 5–6: 571–585.
1956. Regionala huvuddrag i Västerbottens och Norrbottens flora. – Natur i Västerbotten och Norrbotten: 64–77.
1957. Linne som myrforskare. – Uppsala Univ. Årsskr. 1957(5): 3–80.
1957. Linnaeus as a phytogeographer. – Vegetatio 7: 161–168.
1958. The hybrid concept. – Uppsala Univ. Årsskr. 1958(6): 216–233.
1959. Fyra bidrag till "Från Falbygd till Vänerkust". – Lidköping.
1964. Nordsvenska vegetationsregioner. – Festskr. Carl Kempe 80 år. Uppsala: 309–324.
1965. Biozönosen und Synusien in der Pflanzensoziologie. – Biosoziologie. Den Haag: 23–42.

Hugo Sjörs är professor emeritus vid Växtekologiska avdelningen, Uppsala universitet. Hugos forskarinsatser har framför allt gällt myrarnas ekologi och han har bland annat skrivit Nordisk växtgeografi, en

klassisk lärobok som på ett lättfattligt sätt introducerat otaliga botanik- och ekologistuderande i den svenska vegetationens indelning och särdrag. Adress: Stenbrohultsvägen 103, 752 58 Uppsala